

Leto 7. Štev. 3. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. marc. 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica :
Marija z Agrede.) (Štrta kniga).

13. Marija spozna božo volo, da se dete obreže.

Mariji ne bilo znano, naj se li dete podvrže zakoni obrezavanja. Mislila si je pa, da je njeni presveti Sin prišel na svet zato, da svoj zakon poštuje i da njemi s tem povzdigne ugled, pa tudi zato, da s tem trpi za ljudi i se podvrže bolečinam obrezavanja. Materina lübezen bi ga rada te bolečine očuvala. Marija je znala, da je tomi dejanji vzrok poprijetni greh. Ar pa dete toga greha ne melo, njemi ne bilo potrebno podvrči se tomi zakoni. Ne je znala, ka naj včini, pa se je odločila, da se prepusti božoj voli. Žalostila se je, kda je mislila na grozoto zakona, ki določa, da se stavi nož na nežno dete. Svojo dvojbo je izročila Bogi. V svojem odgovori pa njoj je Gospod povedao, naj se ne žalosti zavolo bolečine, ki jo bo dete moralo prestati, ar je dete zato prišlo na svet, da izpuni Mojzešov zakon. Edinorojenec je pripravljen, da odvzeme grehe sveta. Marija se je sprijaznila s tem, da bo dete pretočilo krv i da prikaže Bogi prvo daritev za rešenje ljudi. Predala se je Bogi v največšoj poniznosti. Svetomi Jožefi ne je objavila toga naznanila, prosila

ga je, naj pripravi vse potrebno za obrezavanje. Jožef je bio prepričan, da se mora boží zakon spuniti na božoj Reči tudi pri tom dejanji.

Dühovnik pride v votliño, da izpuni obred. Kda zapita za ime, ki naj ga dobi dete, njemi sv. Jožef razjasni, kak njemi je angeo zapovedao, naj njemi da ime Jezuš. Za tem pogovorom se je prikazalo nebroj angelov v belom, prelepom, oblačili. Na glavi so nosili vence, v rokah pa palmove veje. Širili so već svetlobe kak već sune vküper. Na prsaj vsakšega angela je viso na zlatoj verižici dragi kamen, na šterom je bilo napisano sladko ime Jezuš. Vojvode čete sta bila nadangela Gabriel i Mihael. Stopili so pred sveto Devico i govorili: „Gospa, to je ime tvojega Sina, zapisano od vekov v božoj voli. Presveta Trojica njemi je dala to ime v známenje, da reši človečí rod. Ono njemi da tron Davidov, na šterom bode vladao. Kaznüvao, zmagao i ponizo bode svoje sovražnike i jih položo za podnožje svojih nog. On bo pravičen sodnik, svoje prijatele bode povišao i jih postavio na svojo desnico. To se bo pa zgodilo samo s trpljenjom i za ceno krvi. Že zdaj, kda dobi svoje ime, prelije svojo krv, ar je to ime Odrešenika i Zveličara. Njegova bolečina bo prva od bolečin, ki jih bo trpo zavolo pokorščine nebeskomi Oči. Vsi mi, ki smo prišli se kak sluge Najvišišega, smo poslani od sv. Trojice i zapovedano nam je, da služimo tvojemi Sini i Sini večnoga Oče, da bodemo navzoči pri vseh skrivnostih zakona milosti, da ga sprevajamo, dokeč se ne vzdigne v nebeski Jeruzalem i ne odpre njegovih vrat človečemi rodi. Tam bomo mi v njem vživali nadnaravno diko, ki je bodo deležni drugi blaženi, šteri neso dobili tak srečne naloge!“

Vse to sta vidila i čüla sv. Jožef i nebeska Kralica, ali nesta razmila toga vednako. Mati modrosti je najgloble spregledala skrivnost odrešenja. Tüdi sv. Jožef je spoznao vnogo skrivnosti, pa ne kak njegova zaročnica. Oba sta puna radosti in občüdüvanja hvalila Boga z novim slavospévom. Ali jaz ne morem vse to opisati, ka se je godilo v njihovoj notrašnjosti, ar ne najdem za to pripravne reči.

MARIJINA DRČIZBA

Ne boj se Marija.

S temi rečmi je v batrivao angeo Gabriel nedužno deklico Marijo. Zakaj se je pa bojala?

Angeo je v moškoj podobi stopo pred njo. Vsaka deviška düša se boji vse mogoče nevarnosti, ki bi znala devištvi škoditi. Angeo njej je velike reči naznanjao. Ponizna devojka ne mogla vervati, da bi njej šle te reči, zato se je zbojala. Ponizen dečko

i ponizna dekla se tudi boji vsake hvale, da ki läbi hvalo, hitro spadne. Jezuš je pravo, ka ki se zvisi, se znizi.

Bojala se je mladenka Marija zmotnjav hüdoga düha. Te se najmre, kak sv. Pismo pravi, obleče tüdi v angelsko podobo, ne samo v kačo, kak sv. Pismo pravi. Draga mladina, vči se od mladenke Marije bojati se vsakšega šepetanja hüdoga düha, posebno gda te rata na prijateljstvo, spoznanje z osebov drügoga spola.

Mladenka Marija nam vam bo mladenci i mladenke z svojov bojznostjov zgled, ka te se tüdi vi bojali greha, kak se je ona.

Mladini na pot v življenje!

Znamenje dobrega otroka je, ljubezen do matere! Znamenje dobrega kristjana je — ljubezen do Boga in do matere božje. — Draga mladina! Gotovo je bil že kateri izmed Vas, pri pogrebu matere, ki je zapustila kopico malih otročičkov! Ko so spuščali krsto z njenim truplom v črno zemljo in so nedolžni otroki obupani zakričali: „mamica, mamica, nikar nas ne zapusti,“ ali je takrat ostalo suho Tvoje oko? Gotovo ne! Moral bi imeti kamen mesto srca; zasmilili so se ti ubogi nesrečni otroki in solznih oči si rekel: „Uboge sirote!“ Glej, draga moja mladina! Uhoga sirota v duhovnem pomenu je vsak kristjan, ki je zgubil Boga! Pomilovanja je vreden, ker nima več ne očeta in ne matere! Nešteto takih sirot, se najde dandanes tüdi med mladino! Sestra, — brat ali si tüdi Ti med njimi? Nisi? Se zavedaš svoje sreče? — Veruj mi, če si izgubil vse na svetu, kar ti je bilo milo in drago, — če te je težka bolezen priklenila mogoče za dolga leta na bolniško postelj, — nikar ne bodi žalosten; če imaš še Boga v svojem srcu, — si srečen, neizmerno srečen! Mladina moja! Koliko jih je, ki so mogoče še pred par leti pristopali z odkrito resnično pobožnostjo k mizi Gospodovi, — a danes nočejo poznati več Boga! Z njim so izbrisali iz svojega srca vsako ljubezen do nebeške Kraljice! Mladina je pozabila, da ima dušo! — Pozabila je, da življenje ni praznik, — ni predpustni čas! Noče vedeti, da je ta svet le naša začasna domovina, — da ni to naš stalni dom. Potem ni čuda, če se izbriše vse tako kmalu — iz srca, kar mora biti sveto vsakemu človeku.

Življenje današnje mládine, je popolnoma postalo posvetno; živi samo za posvetno srečo in veselje, kaj bo po smrti, zato se nihče ne z meni. Mnogi se več ne spominja, kdaj je molil zadnjikrat, — kdaj je bil zadnjič pri sveti spovedi in pri mizi Gospodovi! Če ga vprašaš, kdaj je bil pri sveti maši zadnjič, se hudobno nasmeje in ti odgovori: „Sam nevem, kdaj sem bil zadnjič!“ Še ponosen je na to! Mati in oče prosita solznih oči za spreobrnjenje otroka, izročata ga v varstvo Marijino, grenke solze točita oba, ker vidita, kako pada njuno ljubljeno dete vedno bolj in bolj. Mila moja mladina! takoj danes skleni v svojih srčih, da neboš nikoli pozabila Boga in ga zatajila, ka-

kor nekda j Judež Iškariot, za 30 srebrnikov. Spominjaj se neprenehoma na svojo obljubo, ki si jo dala nebeški Kraljici. Slovenska katoliška mladina, — bodi stanovitna! Bodi krepka! Vzpodbuja j in krepj oslabele k pogumu! Kliči vse, k medsebojni ljubezni in slogi, da se bomo vsi čutili, da smo vsi ena velika družina, katere mati je — naša nebeška Kraljica Mārija! Katoliška mladina! Velika je tvoja naloga, pa sveta. Reši jo! — s tem ne boš rešila samo svoje duše, ampak tisoče in tisoče drugih duš, ki so padle. Ne boj se tistih, ki niso tvojih misli, in se ti mogoče posmehu jejo. Prišel bo den, ko bo zasiljal tudi tebi moja draga mladina, — zlati dan — zmage in sonca!

Tako hodi skozi življenje, — zaupaj v Boga, — in srečna boš!

Vika Razlagova.

Lübite Jezuša v Oltarskom Svestvi.

Jezuš je pravo, ka nega vekše lübezni, kak če što življenje da za svojega prijatela. Jezuš je pa dao za svoje sovražnike svoje življenje i to z najgrozovitejšim trpljenjom i z najmučnejšov smrtjov.

Ki je prestao kakši teški beteg, z zahvalnostjov misli na ozdravljenje, ka se ga je rešo. Ki je vujšeo kakšoj velikoj nesreči, kaštigi, z zahvalnostjov misli na rešenje. Ne misli pa več nazaj na beteg, nesrečo i niednoga križa ne žele več nazaj. Kaj takšega je samo Jezušova lübezen zmožna dopri-
nesti. On zmirom misli nazaj na svoje trpljenje i na svojo smrt i oboje žele vsaki den i vsaki trenutek ponoviti. Zato je nastavo presv. Oltarsko Svestvo. To je spomin na njegovo križno daritev i je te ponovitev. Sveta meša je Jezušovo ponovno miranje na križi, samo s tem razločkom, ka je zdaj nemogoči več vmreti, ar je v večnom življenji, šče pa vmreti, zato loči pri svetoj meši svoje telo, ki leži na belom prtiči, zvanom korporali, od svoje krvi, ki se pretaka v kelihi. Ne je najmre mogoče človeki živeti, če ma krv ločeno od tela. Zato pomeni pri odičenom Jezuši, ki nemore več vmreti i ki ma pod vsakov kaplov krvi tudi svoje telo i pod vsakim drobčekom posvečene hoštije tudi svojo krv, zato pomeni pri njem ta delitev želo po groznom trpljenji i želo po smrti za naše rešenje.

Ža koga pa ščeš dober Jezuš trpeti? Ža koga ščeš vmreti? Ža prijatele? Ve jih pa nemaš na zemli. Tajijo te milijoni, sovražijo te stomilijoni, preganjajo te brezverni komunisti, zatreti ščejo ešče s tvoje ime i spomin na tebe brezbožniki. Keliko nečistnikov te žali, najčistejši Jezuš! Keliko trdosrčnežov se obrača okoli tvojih cerkvi, najsmilenejši Jezuš! Keliko pijancov te zaničava najtreznejši Jezuš! Keliko posvetnjakov se z tebe norčari, najbolje lübeči Jezuš! O keliki blodijo mimo tebe, ki njim kažeš pot pravice, pot v nebesko domovino!

I vse to den za dnevom, hip za hipom. Pa se ne navoliš teh grehot? Pa njim ne napraviš konca s svojov vsegamogočnostjov, z šterov si iz ničesa stvoru svet? Pa je ne pošleš hipno na drugi svet, ki si začetek i konec vsega življenja? Ne, ne včiniš, ar lübiš. Lübiš zgüblene, blodne ovce i je ščeš rešiti. Zato je pa čakaš. Čakaš je, da bi se povrnole i se zveličale. I za to tvojo junaško lübezen, ki jo more v srci nositi samo Bog, ne zaslužiš, da te lübi človek, za koga si trpo i vmro i za koga si pripraven še zmerom vsaki den i vsaki hip trpeti i vmreti?

Zaslužiš si lübezen i ščem te lübiti. Ščem po tvojih stopnjaj hoditi i rad, o dragevole rad zatrpim yse, ka mi pošles, ka tak pokažem svojo lübezen do tebe, trpeči moj Gospod, ki še v odičenom stani si pripraven za mene trpeti. Svojo lübezen te postni čas s tem posvedočim do tebe, da mirno nosim križ, šteroga si mi naložo.

MISIJSKA POROČILA

Osaka, Japonska, 1. januarja, 1938.

Velečastiti gospod!

Leto je zopet končano in vsak dober naročnik Marijinega lista se je potrudil, da je plačal naročnino. Jaz pa pridem le z iskreno zahvalo, in to še prepozno, saj mi oprostite, sem bila silno zaposlena pred prazniki. Dobri Bog naj Vam, Velečastiti gospod, tisočero povrne ta dobrohotni dar in očetovsko skrb ter požrtvovalnost za svoj narod in posameznika v tujini. Premnogi bi se zgubili in, ko iščejo posebno danes zakladov v tujih bogatih državah, bi gotovo zgubili najdražjega, „vero“, če jih Marija nebi obvarovala s svojimi nauki, ki jim jih Vi pošiljate po listu.

Želim Vam, velečastiti, v novem letu, da bi se naročniki trojno pomnožili. Naj nebi bilo v Slov. krajini katoliške družine brez Marijinega lista.

Kakor Vam je znano, je na vzhodu vojska in je nikakor noče biti konec, kar si tako silno želimo. Ta nam neprinaša nič dobrega, drugače smo sicer v miru tukaj, a blago postaja drago, nekaterih stvari se sploh več nedobi kupiti, ker gre za vojake.

V tej japonski puščavi v duhovnem oziru, so misijonarji imeli zelo majhne uspehe, sedaj jih bo še manj. Ljudstvo je polno vojnega duha. Smo na Japonskem kot kmet na prostranem, še neobdelanem polju. Trudimo se, ne pridelaymo pa še veliko, dokler zemlja ne postane rahlejša. Vse pa zmory le milost Gospoda, katerega so polja in odvisen od Njega blagoslov žetve.

Sicer nam je pa ljubi Bog v preteklem letu dal tolažbo, da smo skoraj enkrat tolikšnemu številu ko prejšnje leto odprle nebesa s svetim krstom, otročičem in starejšim. Prilagam sliko tih ubogih, ki iščejo v našem dispanserju pomoči.

Na božični večer sta bile tudi dve cvetki iz tega dispanserja med katekumeni, ki so prišli sv. krst na mis. postaji. Ni sta bile sicer potrebne telesne pomoči od nas, le stanovale sta blizu nas in zanimala se za vse, kar smo skazovale siromakom, to jih je privedlo v stik z nami in končno v naročje sv. kat. cerkve. Takih si veliko želimo, po njih bo sv. vera na Japonskem rastla. Tim bomo odprli le oči in srca z zgledi in deli, ki jih pozna ter zmory le katoliška vera. Kakor se vidi na eni izmed fotografij, ki smo jo slikale gredoč kadar smo obiskovale v takih in veliko slabših ulicah, živi tukaj na tisoče siromakov. Revna stanovanja, ki služijo vsej številni družini so sledeča. Soba 3 m. dolga in 2 m. široka, včasih še manj. V tej sobi je vso njih premoženje in služi obenem za stanovanje. Večkrat smo primorane pri obiskovanju tih siromakov sesti kar na njih borna ležišča, ki so seveda po japonskem običaju na tleh.

Japonska se ima za mogočno in moderno, ter z dnevom postaja modernejša. Reveži pa tembolj občutijo, ti so prezirani in stiskani v kot. Zdi se mi, če smem tako reči, da bi jih moderna Japonska rada skrila.

Delovanje usmiljenk na veliki Japonski je še le začeto. Že dolgo gojimo željo, katere še do sedaj nismo mogle odejstviti. Namreč zgraditi bolehnim ljudem in postaranim, kateri nimajo nikogar, zavetišče. Do sedaj nam je manjkalo sredstvo, vojska nam je položaj še poslabšala. Zato se obračam do Vas, velečastiti, ki ste oče ubogih in zatiranih. Morda bi mogli to zadevo priporočiti kaki blagi duši, katera bi zmogla prispevati za odejo, morda za kos bombaža ... Slovenska krajina je revna, najde se pa tudi tak, ki bi lahko pomagal. Vsakega dobri Bog naj tisočero že naprej nagradi, kateri bi pomagal. Kdor pa ne zmory z dnevnimi darovi, ponižno prosim za duhovno pomoč. Ne prosim zase. Kar se tiče nas, nam božja previdnost sproti z dnevom preskrbi, kateri smo se zročile. Res ljubi Bog skrbi za ptice pod nebom in oblači lilije na polju, kakor nas božji Učenik uči v sv. evangeliju.

Danes je največji praznik na Japonskem: Vsa družina ga že težko pričakuje. Novo leto zelo slovesno pozdravijo, se obdarijo. Gospodinje skrbijo za novoletne jestvine, katerih toliko pripravijo, da jih več dni uživajo. Hiše okrasijo z zelenjem,

riževo slamo in neke stvari izobesijo s pomarančov nad podbojih vrat, ki so znak sreče za novo leto.

Ker Japonci častijo toliko bogov, imajo tudi svoje državne, katere posebno sedaj zelo častijo in jim prireajo procesije po kaki zmagi v vojski, tudi druge slavnosti prireajo v zahvalo državnim bogovom za zmago.

Dovolite, velečastiti gospod, da ponižno prosim svetega blagoslova in se Vam priporočam v molitev, kakor tudi te milijone duš, ki še ne poznajo pravega Boga ter ostanem v presvetih Srcih Jezusa in Marije z največjim spoštovanjem in hvaležnostjo, vdana

sestra Antonija Cirenija Jug,
usmilj. sv. V. P.

Prošnjo č. sestre, Jug Cirenije, ki je naša domačinka iz Gederoyec, prav toplo priporočamo smilenim srcem, posebno onim, ki nimajo odvetka, majo pa vrednost. — Vrednik.

Chaotung, Kitajska 10. novembra, 1937.

Kmaló bo poteklo leto, kar smo zapustile domovino — ljubo nam slovensko zemljo, ter se podale na pot v boj za Kristusa Kralja — za zmago Njegovega Križa!

Gotovo Vas bo zanimalo kako se počutimo na daljnem vzhodu drage Kitajske. Zato blagovolite prečasti gospod urednik sprejeti nekaj poročil iz tukajšnjih misijonskih pokrajin.

Narod je v splošnem zelo ubog. Na stotine ljudi tava po mestnih ulicah brez obleke, brez hrane in brez vsakega zavetišča. Nekateri imajo sicer lesene hišice, a brez vsake peči in ognjišča in tako se je že večkrat pripetilo, da so mnogi od mraza umrli. Tudi k nam prihaja vsak dan do 100 bolnih revežev, ki iščejo pomoči in tolažbe, nekateri celo pridejo po 2 dni daleč. Matere s svojimi majhnimi nogami prinesejo na hrbtu svoje otroke. Da bi jim olajšale težko, vročinsko pot, smo se meseca julija podale na prvo naše misijonsko potovanje v Sajúho, ki je oddaljeno od našega misijona 60 ly. Poti so slabe i prenaporne za hojo, zato smo zajahale konjičke in zdirjale proti zapuščeni vasici, kjer smo ostale ves teden. Tukaj nas je že pričakovala množica ljudi, posebno še matere s svojimi otročiči. Kjerkoli smo se nahajale, vedno se je kopica otrok, kakor tudi odraslih, gnetla okrog nas. Še celo med molitvijo nismo bile varne. Naša spremljevalka jih je vedno podila proč, da smo zamogle vsaj zmoliti svoje redovne — molitve. A vkljub temu nas niso zapustili, ampak so splezali na drevesa in nas od tam opazovali. Vztrajali so po celo uro, a se nas še niso mogli nagledati. Ko sem jih vprašala, zakaj nas tako gledajo, so mi odgovorili, da smo tako lepe, da se nas ne morejo nagledati, četudi bi nas gledali noč in dan. Kateri pa so bili čez dan zaposleni, so prišli zvečer, da bi videli „gospodične od lepe vere“, kakor nas mnogi nazivljejo. Zvečer pred našim povratkom smo jim v slovo zapele nekaj slovenskih

pesmic, da je odmevalo po vsej vasici. Še nikoli niso slišali takšnega petja, niti razumeli slovenskega besedila, a ugajalo jim je vendar tako, da so nas prosili, naj jim prepevamo vso noč in naj se ne vrnemo domov, ampak da ostanemo vedno pri njih. Nekateri so celo vpili, da nas odkupijo. A ko sem jih vprašala, če imajo denarja, so mi na vso moč zatrjevali, da imajo, čepravno še morda pečenega groša niso imeli.

Kakor doma na našem misijonu pošiljamo dan za dnem dušice k Bogu, tako smo tudi tukaj na tem prvem misijonskem potovanju krstili 30 otrok in nekaj odraslih. Do sedaj imamo že 130 krstov.

Sami lahko uvidite, kako zelo je pomoči potreben te ubogi narod. Ali ga boste prečastiti gospod urednik in vsi misijonski prijatelji v domovini gledali z mirnim očesom, ne da bi jih rešili iz tega bednega položaja? — Vi, ki Vam je dobra znana ljubezen in sočutje Jezusovo. Pomagajte bednim sirotam! Olajšujte jim gorje! Podpirajte te uboge misijone z gorečimi molitvami in dobrimi deli.

V začetku septembra smo imeli veliko svečanost. Naša č. s. Virginija je naredila svoje večne obljube. Razen vseh kristjanov je prišlo prisostvovati obredom tudi mnogo poganov. Bila je slovesna služba božja, med katero je naša mladina pela latinsko sv. mašo. Da bi se svečanost še bolj proslavila, so ves čas med sv. mašo stréljali, da smo se kar tresli. Po končani slavnosti je pred cerkvijo čakala velika množica ljudi. Bolj premožni kristjani so ji podarili majhna darilca. Č. sestra se jim je seveda mogla zahvaliti. Vsi so jo napeto poslušali, kaj neki govori. Govor je končala z vprašanjem: „Ali ste me sploh kaj razumeli, kar sem Vam govorila?“ Nato se je vsa množica zadovoljno nasmejala, kajti še tega niso razumeli. Nato se je pre-zvišeni na kratko zahvalil v njenem imenu in še le sedaj so ljudje vedeli, o čem je sestra govorila.

Končno pa sprejmite iskrena voščila k božičnim praznikom, ki prihajajo iz daljne Kitajske in Vam želimo obilo sreče in božjega blagoslova v novem letu 1938.

Vaša mlada misijonarka

s. Konstantina Sarjaš.

Č. sestra Konstantina Sarjaš je iz Žižkov naša domačinka. Bi proso smilena srca posebno v Žižkih, da njenim sirotam kaj pomorejo. — Vrednik.

Pošta.

Č. s. Frumentia Leoben, Pismo sprejeli, drage vole bomo naprej pošiljali Marijin List. Vika Razlagova, Ljutomer. Prošnjo vložili, vupamo, da bo posluhnjena. Mesečno se ne deli podpora, samo enkratno, pa se vupamo, da bo ta temveksa. Žižek Mihael, Ižakovci. Din. 5 je nikak darivao iz Gomilic na vaš križ. To smo spisali k vaši letošnji naročnini, teliko menje plačate 1 5 Din, vračunate za križ.

7-97, Djura Jožef, Sr. Bistrica, 5, N. Sr. Bistrica, 10, Kohek Martin, Trnje, 5, Rittlop Treza, D. Bistrica, 10, Horvat Anton, Žižki, 2, N. Žižki, 1, Horvat Mihael, Sv. Sebeščan, 7-50, Prša Roza, Ižakovci, naj jo sv. Frančišek srečno pripela domo k moževi i deci, 3, Ftičar Marija, Hotiza, prosi za zdravje svoje i moža, 5, Ftičar Kata, Hotiza, prosi za blagoslov, 10, Perdikal Alojz, Dokležovje, nabralo 27, Lopert Gizela, Dokležovje, iz Francije 44, Zorko Frančiška, Mellinci, iz Francije, 39. — Izdali smo za popravo hiše v Soboti 253 Din. Stroški čekovnega urada 39-60 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno. — Odbor.

Obračun darov za Dom sv. Frančiška v Črensovcih za l. 1937.
 Leta 1936. dec. 31. je bilo gotovine ... 281,842-43 Din.
 Brez nabiranja je naraslo l. 1937. ... 80.619 12 Din.

Leta 1938. jan. 1. mamu za prvo hišo siromakov Dom
 sv. Frančiška darüvanoga ... 312,443-55 Din.

Večna hvala dobrömi Bogi. V „Mladom Prekmurci“ se g. Kranjec Miška norca dela z nas, ka na tisti dom pobiramo, šteroga ešče nega. Če bi siromaki že meli dom, ne bi trbelo za nje pobirati i če bi g. Kranjec Miško lübo siromake, bi pohvalo to delo smilenosti pa jo ešče podpro, ne bi se pa norčaro z te nesebične, požrtvüvalne lübezni. Pa naše delo s tem samö pridobi. — Odbor.

Nove šmarnice.

K 80 letni Marijinih prikazanij v Lurdi je napisao g. J. M. Seigerschmied lepe šmarnice za majniško pobožnost. Naslov knige je: „Po Mariji k Jezusut Marija v Lurdu — oznanjevalka večnosti in vodnica k pravi reči“. Kniga se dobi v Jugoslovanskoj knjigarni v Ljubljani. Cena 18 Din. Jo toplo priporočamo.

Iz pisem naših v tujini.

Angela Supi iz Francije, se je preselila, se zahvalüje na rednom pošiljanji M. Lista in žele zdravje.

Zorko Frančiška iz Francije: „Naš najlepši, najlübši, tolažilni list je Marijin list, ki nam je vzgled. — S tem pokažemo lübezen do Nje, ki je Vodnica našega mladinskoga življenja... Kolikokrat mi v skuzah plava moje oko in srce, kda vidim našo slovensko mladino, ki še vedno blodi po temnoj senci pogüblenja... in ne poslüšajo svojih dobrih starišov, šteri je karajo Zato prosim vse dobre stariše, šteri majo hčere i sinove v tujini, da bi jim naročili Marijin list. Gotövo se bo njihovo življenje poboljšalo... Od tistoga časa, ka sem se vpisala v družbo sv. Frančiška Asiškega. se počütim bole srečno, zato najlepša hvala... i za lepo podobico sv. Antona i — knjižico i — goreče molitve... Pošlem nekaj na Dom sv. Frančiška v zahvalo za zdravje. O, Marija Lurška, moli za našega dobrega gospoda Jožefa Kleklina.

Trojok Katarina iz Francije, pač bi se mogla spovedati, ka sem nemarna za pisanje... Bože skrivnosti i drugo lepo čtivo sem sprejela... Gda sem zagledala prekrasno sliko Marijino z Brezij v cvetji sv. Frančiška, sem od veselja zajokala: sliko sem vö vrezala, pa spoštlivo v ramo dala... prle nesem znala, ka znači Marijo lübiti: gdašte se obrnem k Njoi, mi je vsikdar vslišana prošja. — Gda sem štela v Domoljubi, da bo Eucharistični kongres v Ljubljani, sem se trdno odločila, da idem na kongres v domovino. Ne sam znala, kama bi pisala glede potüvanja, te sem pisala g. dekani Jeriči v Turnišče, pa sem prosila za atres izseljenskih dühovnikov v Franciji, to so mi tüdi poslali i na šterom trüdi hvala: Bog i njegova presveta Mati Marija naj obilno poplačata. — Potle sem pisala v Metz. g. Ant. Švelci, izseljenskomü dühovniki, šteri so mi poslali nasvete za potüvanje, v šterom pismi nas tüdi opotili, da moramo imeti Carte d'identité in lettre de rapelle Carte. Sem pa ne mela še pri sebi, kak dovolenje za prebivanje v Franciji, več sedem mesecov, te sam poslala gazdo na občino, naj ide pitat, ka je z mojom Carte-ov, ka več sedem mesecov naročena, pa še nej prišla. Te ga občinski župan začüdeno pogleda i veli, da či sedem mesecov več, te ga ne dobim, ka je prekesno. Te sam šla se sama informirat, na kaj so mi slično odgovorili: ka mi je drugo preostalo, kak, da se obrnem na Boga i na Ma-

rijo, zato sam pokleknila pred edno Marijino podobo, štera je visila v kuhinji z napisom: Ave, gratia plena — pa s teškov mukov i srcom začela motiti: Marija, ni še bilo slišati, da bi ti tisti prošnji zavrgla, šteri pod tvojo varstvo bežijo i tvojo pomoč iščejo. S tem zavüpanjem hitim tüdi ies k tebi, pa te ponizno prosim, ki vidiš moje misli i žele, pomagaj mi v teh nevolaj, ne zavrzí moje prošnje, nego milostno vslíši. — Darüjem ti svoje srce i düšo i bom vedno podpirala dober tisk, či se mi spuni žela, lepo te prosim Marija, nebeska Mati, spravi mi moje Carte identite i potrebne stvari zavolo potüvanja. Zgodilo se je Meseca aprila, 8 dneva, 1935 v soboto zajtra prileti pismoñoša na biciklini i veli: pazite na svoj Carte identite. To me je tak genilo, da sem od veselja zajokala. Tak sem vsako jütro ino večer molila javno pred misljonskov Marijov v kuhinji, da gospodar i njegova žena sta me vpamet zela, sta se z mene norčarila i me zasmehavala, zato sem pa nikaj ne marala. Hvala Mariji. Na to sem telko dala kak trn v peti, potem 26-ga junija sem se odpelala z vlakom v Metz, od tu nas je šlo več izseljenskim duhovnikom g. Švelcom Slovencev iz Francije, ar sem se v Ljubljani spovedala v siroitišnici sv. Jožefa, pri obhajili sem bila v Ljubljani pri sv. Jakobi v polnoči, tu je telko žensk bilo, da je cerkev bila nabita i mislila, da ne bom mogla vö s cerkve, zato naj omenim to, ka boža hiša v Franciji na pou prazna po nedelaj, izgovor njim je, da nemajo časa k meši, ar morajo delati. Jes pa naj omenim, gda pride smrtna vüra, te več tüdi ne bo časa popraviti ono, ka je zamüjeno. Tak je tü nenadoma vmro eden sedemdesetipet letni starček, šteroga je hči vdova s dvema odraslim sinovima, ona je meni rekla, da njeni öče nej nigdar vervao Boga, niti je ne k meši hodo v celom življenji, pa ga je večkrat opominala zavolo vere, i je bio govor, ti vse verješ i se bojši Kristuša, jes ne verjem, niti se bojím nikoga, pa je tüdi bio od toga govor prekvčera, ka je tüdi ponovio pred večerjov, gda je seo za stol, pa bi zagrabo prvo žličo župe pa v zobe néseo, ne je mogeo ni zbogom nikomi praviti, je ostao na mestu mrtev. Tak tisti vmira, ki ne verje, zato moremo biti vsako vöro nato pripravljeni, ar ne vemo, gda pride naša zadnja vöra i nadale naj ponovim, da v nedelo je bila za nas izseljence na stadion-skem trgi sv. meša, kde sam tüdi prosila Marijo z Brezij, pomagaj za srečno povrnitev v Francijo i za mesto, kde bi mogla opravlati vse verske düžnosti i glej prošnja mi je uslišana, zato Njej vsa čast i hvala. Oh, Marija nebeska mati, bodi blagoslovljena, hvalena i česčena. Zato se molim tüdi za naše izseljence v Franciji i širom sveta, da bi se zröčili pod Marijino varstvo i jo prosili za pomoč. Ar, kdo Marijo prosi, Marija pomore i reši od vsake nevole i nesreče, zato ljubimo Marijo, zračajmo se pod njeno varstvo, darüjmo njoj srce, za štero ubogo človeško srce tak hrepeni naša nebeska Mati, ljubimo Marijo, ar samo po Mariji moremo k Jezusi, ljubimo prav iz celoga srca :
Izseljenka.

Portugalska: Veleč. g. Kleki! Prav pršrčen Bog plačaj za Novine in Marijin list. Ta dva lista nam nudita največ veselja. Kako pa nebi, saj sta glasnika naše ljube domovine; glas naših bratov. Koliko lepih novic izvemo po Novinah, katerih drugače nebi izvedeli! Toliko lepih dogodkov nam povedo. Pa tüdi Marijin list nam dokazuje, kako veliko ljubezen ima naš narod do Marije. Oh, da nebi bilo krščanske družine v naši Slovenski krajini, v katero nebi prihajal Marijin list. Kdor hoče imeti v svoji hiši božji blagoslov, kdor hoče pravo srečo sebi i svojim dragim, ta mora imeti Marijin List, in mora ga priporočati tistim, ki ga še nimajo. S tem ne bo samo širil dobrega tiska, ki je najboljše orožje proti današnjemu brezboštvu, ampak bo širil čast Marijino. Kdor pa širi Njeno čast, ta ima zagotovljeno srečo, ne samo tukaj na zemlji, ampak tüdi na onem svetu. — Dragi g. urednik, mi bi Vam radi povrnili Vašo dobrodušnost in naklonjenost do nas, pa drugega ne moremo kakor, da molimo presv. Srce Jezusovo, da blagoslovi Vas, Vaše delo in vse drage naročnike in da naj njih številno čimbolj pomnoži. — Želim vesele božične praznike in sreče ter blagoslova polno novo leto v prvi vrsti Vam, potem pa vsem blagim sodelavcem, kakor tüdi naročnikom in prijateljem Novin in Marijinega lista. — Vedno Vaši vdani in hvaležni v Srcu Jezusövem — kl. Ignacij Lebar, kl. Anton Maučec, kl. Utroša Janez.